

álnými, nýbrž s poměry imaginárními, ale i bude-li ji možno udati, zbude vždy další újma, záležející v nákladech stěhovacích vyvlastněnci vznikajících, jakož i případně nutných nákladech za opatření jiného bytu, a konečně záhada, že ona imaginární cena prodejní je jen cena dočasná a přechodná a že se záhy podle obsahu nastávajícího zákonodárství v otázce ochrany nájemníků může podstatně zvýšiti. A tak i zde to poukazuje na východisko § 12.

Ale tento předpis předpokládá návrh některé strany, a východisko platí jen 3 léta od výkonu vyvlastnění, t. j. odevzdání nemovitosti neb nuceného uvedení vyvlastňovatele v její držbu (§ 33 násl.), leč by za definitivní úpravu odškodnění ani potom žádná strana nežádala. Spravedlnost je tedy v rukách stran samých. Nepřijmou-li toto východisko, budou znalci arci nuceni učiniti výpočet kapitálu představujícího odškodné pro vždy a nezbude jim, než založiti výpočet na praemissách, jichž splnění v blízké budoucnosti věrojatně očekávati lze, a na soudci bude, aby jejich elaborát podrobil pečlivému přezkumu a vydal na základě toho svůj nálezn.

Bylo tedy zrušovací usnesení vrchního soudu potvrditi, ale ovšem z těchto jiných důvodů, takže pro doplnění řízení budou platiti direktivy dané v přítomném rozhodnutí nejvyššího soudu a ne směrnice obsažené v rozhodnutí soudu vrchního.

Doložiti dlužno, že vyvlastněnec ve svém vyjádření na stížnost odpůrkyně podaném zabývá se výlučně jen domnělou nepřipustností stížnosti, přehlížíje úplně, že nejde o stížnost do nějakého opatření určujícího jen postup řízení, nýbrž že rozhodnutí prvního soudce bylo konečným náleznem, stanovícím odškodné, a že tedy i stížnost dovolací do zrušovacího usnesení vrchního soudu týče se věci samé.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 10. května 1927 č. j. R I 368/27-1 A. H—k.

Zařadění revírního lesního do skupiny 8 tab. k zák. č. 130/21 rozumí se s předpokladem co do výkonu a rozsahu služby jako u samostatného lesního správce. Zaměstnavatele podle zák. 130/21 má stihnouti jen to, oč požitky tímto zákonem upravené převyšují požitky zaopatřovací oprávněnou osobou vůbec odjinud pobírané, nebo jí příslušející.

Vdova F. R. domáhala se u krajského soudu v Č. B. požitků podle skupiny 8. tabulky připojené k zákonu 130/21 v dů-

sledku zařazení revírních lesních do této skupiny zákonem čís. 215/22 a dále rozhodnutí, že zaměstnavatel není oprávněn od těchto zaopatřovacích požitků odpočítávati důchod ze soukromého pensijního fondu zřízeného při jeho velkostatku.

Žalobu zamítly všechny tři instance a nejvyšší soud z těchto důvodů:

V projednávaném sporu jde o dvě otázky, totiž o to, zda-li žalobkyni přísluší zaopatřovací požitky podle 8. skupiny tab. připojené k zák. č. 130/21, a o další otázku, zda-li žalovaný jest oprávněn ze zaopatřovacích požitků, placených žalobkyni, podle uvedeného zákona odpočítávati důchod, na který má žalobkyně nárok oproti pensijnímu fondu, zřízenému na jeho velkostatku.

Nárok žalobkyně na zařazení do 8. skupiny podle tabulky připojené k zák. č. 130/21, jehož se žalobkyně domáhá, ježto prý jest vdovou po revírním lesním, zamítl odvolací soud právem. Podle § 10. zák. č. 130/221 nerozhoduje titul, nýbrž skutečně vykonávaná služba.

Revírním lesním podle vysvětlivek vydaných k tabulkám zákona č. 130/21 v prováděcím nařízení ze dne 13. května 1921 č. 189 Sb. z. a n., jest ten, kdo podřízen jsa vrchní správě podniku, vykonává samostatnou technickou a administrativní službu a odpovídá za správný výkon a výsledek. Vzhledem k motivům ze dne 13. července 1922 č. 215 Sb. z. a n. (tisk posl. sněmovny č. 3530), podle nichž povinnosti revírního lesního jsou co do výkonu a rozsahu služby tytéž jako samostatného lesního správce, pročť jest revírní lesní přeřaditi ze skupiny sedmé do skupiny osmé, jest dalším požadavkem přiznání postavení revírního lesního, aby výkony jeho byly většího rozsahu a spojeny byly s větší zodpovědností. Pokud se výměry lesa svěřeného revírnímu lesnímu týče, nemusí tato býti aspoň 700 ha, neboť tento požadavek platí podle zmíněných vysvětlivek ke skupině osmé toliko u lesního správce. S hlediska těchto požadavků (srovnej též nařízení ze 3. XI. 1922 č. 318 Sb. z. a n. příl. A.) kvalifikující službu při lesnictví na službu revírního lesního, nelze manžela žalobkyně pokládati za zaměstnance tohoto postavení. Jest o něm zjištěno, že konal obvyklé u lesních podřadné práce, jako mzdové listiny, odprodej dřeva v drobném, probírky, že vedl hospodářskou knihu a pod., ale co se týče důležitějších, vyšších úkonů a postavení revírního lesního vyznačujících prací, jako jest na příklad vypracování kulturních projektů, mýtních plánů, jest zjištěno, že manžel žalobkyně také je konal, ale podle pokynů daných mu již lesním úřadem. V tom různila se a to podstatně služba jeho od služby revírního lesního, který uvedeně

práce, byť i práce ty také mají na konec zapotřebí schválení lesního úřadu, vykonává samostatně. Podle toho nebyla služba manžela žalobkyně službou revírního lesního, to tím méně, kdyžže služba týkala se polesí jen ve výměře asi 399 ha — hranice skupiny šesté jest 300 ha — tedy nebyla ani značnějšího rozsahu a následkem toho nepatřil do skupiny osmé a nelze tam zařaditi ani žalobkyni jako vdovu po něm.

Odvolací soud nepochybil, že uznal odpočet důchodu, na který má žalobkyně nárok oproti pensijnímu fondu, zřízenému na velkostatku žalovaného, ze zaopatřovacích požitků podle zákona č. 130/21 placených, za oprávněný. Jde o důchod z pensijního fondu zřízeného již v roce 1847, jehož stanovy byly obnoveny 24. XII. 1882 a doplněny dne 1. ledna 1905, jehož povinnými členy byli úředníci a služebníci na velkostatku žalovaného a k němuž majitel velkostatku přispíval ročně 2000 K a hradil ze svého případné schodky. Žalobkyni přísluší z fondu roční pense 1000 Kč. Žalobkyně brání se proti odpočtu tohoto důchodu především uvádějíc, že prý, když se jí odpočítává důchod, na který má nárok oproti Všeobecnému pensijnímu ústavu v Praze, nemůže jí býti odpočítáván také ještě důchod z uvedeného fondu, neboť podle ustanovení § 13 z. č. 130/21 jest prý odpočítávati důchod, na který má oprávněná osoba nárok buď proti Všeobecnému pensijnímu ústavu v Praze, nebo náhradnímu ústavu, nebo náhradnímu zařízení, tedy odpočítati lze z těchto důchodů jen jediný. Tento názor žalobkyně jest však mylný. Žalobkyně neuvádí znění §u 13. zák. č. 130/21 správně, ono slůvko »buď« v § 13 nepřichází a tudíž ani ze znění, ale ani jinak ze smyslu dotyčného ustanovení, o němž bude ještě níže promluveno, nepřipustnost odpočtu více než jednoho pensijního důchodu neplyne. Žalobkyně proti odpočtu uvádí dále, že pensijní fond na velkostatku žalovaného není náhradním ústavem ani náhradním zařízením a proto, že důchod z něho do odpočtu ze zaopatřovacích požitků podle zák. č. 130/21 nepatří. Žalobkyně míní, že k odpočtu patří jen důchody z náhradních ústavů a náhradních zařízení podle zákonů o pensijním pojištění. Avšak ani tato námitka proti odpočtu neobstojí. Účelem zákona čís. 130/21 bylo podle motivů (tisk posl. sněmovny č. 1130, 1471 a senátu č. 573) zajistiti existenci bývalých zaměstnanců na velkém pozemkovém majetku a to ve výši požitků v tomto zákoně stanovené. Co se týče do té doby pobíraných pensí praví se v motivech, že dosud pensijní pojištění uvedených zaměstnanců bylo upraveno buď náhradní smlouvou, náhradním ústavem, pojištěním Všeobecného pensijního ústavu, pojištěním u Vídeňského

spolku (Güterbeamtenverein) a pod., nebo záleželo v odbytném nebo v darech z milosti. Pokračující, praví pak motivy dále, »břemeno vyšších požitků podle osnovy ukládá se zaměstnavateli«. Z toho plyne, že zaměstnavatele (§§ 11. a 12. zák. č. 130/21) má stihnouti jen to, oč požitky zákonem č. 130/21 upravené převyšují požitky za opatřovací oprávněnou osobou vůbec odjinud pobírané nebo jí příslušející. V tom smyslu rozuměti jest ustanovení § 13. zák. č. 130/21 a nelze tudíž odpočet omezovati jen na důchody od ústavů a zařízení uváděných v pensijních zákonech, jak míní žalobkyně. Pensijní fond na velkostatku žalovaného byl podle stanov zařízením pensijním a po zavedení nuceného pojištění měl zřejmě úkol zařízení doplňujícího, pokud se týče náhradního, vzhledem k pojištění nucenému.

Rozh. nejv. soudu ze dne 9. června 1927 č. j. Rv. I. 1632/26. Dr. Št. Musil.

Opírá-li žalobce svůj náhradní nárok proti obci jedině o zanedbání předpisů místní policie, tedy o důvod veřejnoprávní, není pořad práva podle § 37 odst. 2. obecního zřízení českého přípustným.

Z důvodů nejvyššího soudu: Rekursní soud pokládá pořad práva za přípustný, protože prý žalobce neodvozuje svůj nárok z veřejnoprávní povinnosti obce, plynoucí z ustanovení § 28 č. 3 obecního zřízení českého, nýbrž jej prý odvozuje ze zavinění obce spočívajícího v tom, že se nepostarala o nápravu, ač byla upozorněna a znala vadný, nebezpečný stav mostní zdi. Než z tvrzené okolnosti, že se obec přes upozornění a znalost vadného a nebezpečného stavu mostní zdi nepostarala o nápravu, neplyne ještě, že by nárok, plynoucí z tohoto zavinění obce, byl povahy soukromoprávní. Obcí zaviněné zanedbání bezvadného a bezpečného stavu mostní zdi může míti v zápětí i ručení obce podle §§ 28, 34, 37 ob. zř. pro Čechy. Jde právě o to, zda se obec podle žalobního tvrzení zanedbáním stavebního stavu mostní zdi provinila proti svým soukromoprávním povinnostem aneb se provinila proti svým povinnostem veřejnoprávním. Tvrdí-li žalobce, že obec zavinila úraz na př. tím, že zanedbala povinnosti, které bezpečnostní předpisy ukládají jí jako v pozemkové knize zapsané vlastníci pozemku nebo na něm zřízeného mostu, tedy jako podmětu soukromoprávnímu, uplatňuje-li tedy povinnosti obce z jejího soukromého vlastnictví, uplatňuje tak ovšem soukromoprávní závazek žalované obce, o němž rozhodovati přísluší soudům. Vytýká-li však žalobní žádost